

Den danske Palæstinensermission

Andreas Davidsen fortalte ikke om den klemme, den lutherske menighed befinder i, i forhold til muslimerne, skriver Kai Kjær-Hansen

KOMMENTAR

Af Kai Kjær-Hansen

Messianske jøder, dvs. Jesustroende jøder udgør en minoritet i Israel. Det samme er tilfældet for arabiske eller palæstinensiske kristne. Som araber er de en minoritet i den jødiske stat. Som kristne er de en minoritet i forhold til andre arabere, som for størstepartens vedkommende er muslimer. Og de protestantiske kristne arabere udgør en lille minoritet i forhold til de gamle før-reformatoriske kirkesamfund. Den evangelisk-lutherske kirke i Jordan tæller i dag vel ikke mere end omkring 1600 medlemmer. Den findes også i nogle af de områder, som israelerne be-

satte efter 6-dags krigen i 1967.

Minoriteter kommer ofte i klemme. Sådan er det også med de protestantiske kirkesamfund i Israel. De har krav på andre kristnes bevågenhed.

Sognepræst Andreas Davidsen, Sønderborg, har efter et studieophold i Jerusalem med Præstehøjskolen mødt den lutherske menighed i Beit Sahour ved Betlehem. Det fortæller han om i KD den 3. december. Han fortæller ikke om den klemme, de som minoritet befinder sig i i forhold til muslimer. Eller kunne befinde sig i, dersom de levede under et muslimsk styre. Andreas Davidsen koncentrerer sig om, at disse evangeliske kristne mangler kontakt med andre kristne kirkesamfund, de føler sig isolerede og de føler sig hårdt trængt på grund af den daglige undertrykkelse

og arrestationerne.

Davidsen hævder i den forbindelse, at de mange tusinde palæstinensiske kristne åbenbart er helt ude af billedet i mange Israel-kredse herhjemme. »Det er de for Israelsmissionen, der kun fokuserer på jøderne,« skriver han. Helt korrekt er det nu ikke. Hvis Andreas Davidsen havde taget til dansk gudstjeneste i Jerusalem, som holdes i den lutherske kirkes Korsfarerkapel, lørdagen efter han havde besøgt menigheden i Beit Sahour, havde han hørt Den danske Israelsmissions præst Jens-Arne Skjøtt annoncere, at man ved det kommende weekendarrangement for unge danskere i Israel skulle på ekskursion til Betlehem Bible College, altså besøge palæstinensiske kristne. Israelsmissionens præst kunne endda meddele, at indsamlingen den lørdag skulle

gå til palæstinensiske kristne!

Helt ude af billedet er de palæstinensiske kristne altså ikke for Den danske Israelsmission. Der skrives af og til også om dem i Israelsmissionens Avis. Men at fokus for Den danske Israelsmission er det jødiske folk skulle man ikke behøve at nævne, endsi-ge forsvare. Israel i navnet Israelsmission står for det jødiske folk, ikke kun staten Israel.

Det kunne i øvrigt tilføjes, at de palæstinensiske protestantiske kristne heller ikke er helt ude af billedet for de messianske jøder. Eller omvendt. Der findes netværk, hvor man diskuterer og lider sammen og arbejder på forsoning, hvilket deltagere i Præstehøjskolens kursus i Jerusalem også fik et lille indblik i. Men lad det nu ligge her.

Andreas Davidsen skal ikke have utak for at have

bragt sine oplevelser fra besøget hos palæstinensiske lutherske kristne i Beit Sahour til andres kendskab. Men i stedet for at nøjes med at konstatere, hvad Den danske Israelsmission eller andre israelsbevægelser ikke gør - eller ikke gør godt nok - ville det være langt mere konstruktivt, hvis han og andre gik i gang med at oprette en dansk Palæstinensermission. Ingen kan nå alle. Og de, der vil nå alle, når ingen. Der er nok at tage fat på. Det gælder først og fremmest mission blandt muslimer. Og også en fastholdelse af missionsperspektivet blandt kristne arabere, således at de animeres til mission og evangelisation blandt deres eget folk. Men det gælder også det teologiske arbejde samt afhjælpning af den sociale nød, som nogle palæstinensere lider under. Arbejdet for forsoning mellem de stri-

dende partere er også værd at støtte.

Hvor ville det være fint med en sådan Palæstinensermission. For palæstinenserens skyld, for den teologiske refleksions skyld og for missionens skyld. Så kunne Israelsmission og Palæstinensermission også konkurrere om at tale bedst om den anden part, samtidig med at man baksede med Israel som teologisk fænomen. Det kommer man nemlig ikke uden om, uanset om man bor under sikre forhold i Danmark eller usikre forhold i Israel. Frelsen kom nemlig fra jøderne. Det kan ingen lave om på. Men hvilke politiske slutninger der skal drages af, at frelseshistorien fandt sted i Israel, kan teologisk diskuteres.

KAI KJÆR-HANSEN